

Хитра білочка

Володимир Титаренко

Руду лисицю під самотньою ялиною на галявині я побачив несподівано. Вона сиділа на снігу і, мов зачарована, Дивилася на дерево. Цікаво, що вона вгледіла на тій ялині?

А там, серед зеленої глици, металася білка. Вона позирала на лисицю, сердито цокала і клубочком перекочувалася з гілки на гілку. Ага, ось у чім річ, одразу збагнув я, що тут коїлося. Очевидно, білка перебігла галявину й здерлася на цю самотню ялину, щоб поласувати шишками, якими щедро рясніло гілля дерева. А тут і лисиця нагодилася. Вмить оцінивши становище, вона заходилася чатувати біля ялини, сподіваючись, що білка усе ж колись зійде з дерева. А по снігу вона далеко не втече. Можна буде гарно пообідати!

Облога, мабуть, тривала не одну годину, бо сніг навколо ялини був добряче втрамбований лисиччиними лапами. Лисиця не сиділа на місці. Вона ходила кружка довкіл ялини, то вешталася туди-сюди, навіть вдавала, що взагалі йде геть, та доходила до краю галявини й одразу вертала назад.

Хоча й було холодно, віяв колючий, пронизливий вітер, та я вирішив подивитися, чим же скінчиться цей поєдинок на витримку. Білчине становище було не з приємних. Ялина стоїть посеред галявини, її наскрізь проймає вітер, затишку — ніякого. Сніг під нею глибокий, а до найближчого деревця метрів з півсотні. Від лисиці по такому снігу справді не втечеш...

Білка без угаву бігала по ялині. Ось вона видерлася на верхівку і там щезла серед зеленої глици.

Несподівано в сніг упала велика шишка. Лисиця, не второпавши, що то таке, кинулася до неї. І якраз тієї ж миті щось каменем пролетіло в бік молоденької ялини. То білка зробила карколомний стрибок, на якусь мить зависла в повітрі і, трохи не долетівши, впала на сніг. Схопилася й подалася до рятувального дерева. Лисиця блискавкою кинулася за нею, та було пізно. Білка вже сиділа на невисокій молодій ялині і, схиливши голівку, дивилася на спантеличену лисицю.

Мені здалося навіть, що вона сміється і глузує зі своєї переслідувачки. За хвилину перестрибнула на іншу ялину, що росла на краю галявини, струсивши на лисицю біле віяло колючого снігу, і подалася до свого затишного гніздечка.

Лисиця пильно подивилася їй услід і теж побігла, але в протилежний бік. На білку вже не звертала уваги. Що з воза впало, те пропало. Пощастило білці втекти, то тепер мусиш шукати іншої здобичі.

А білка, мабуть, прибігла до свого гніздечка, поласувала горішками або сухими грибками, що їх вона припасла на зиму, лягла на м'яку постіль, укрилася пухнастим хвостиком і задрімала. Уявився мені її спокійний сон, і я пішов далі по засніженому зимовому лісі.